

СТРАДАЊАТА НА СВЕТИТЕ 14.000 МАЧЕНИЦИ ВО ВИТЛЕЕМ И СВЕТИТЕ 20.000 МАЧЕНИЦИ ВО НИКОМИДИЈА, КОИ ГОРЕЛЕ ПЕЕЈЌИ И СЛАВЕЈЌИ ГО БОГА

Пишува: аџика Живанка ФИЛИПОВСКА

Заплес-
кајте со
рацете,
сите народи!"
(Псал. 46, 1)

"Зашто Младенец
ни се роди – Син
ни се даде". (Иса. 9, 6)

Во времето кога
се родил Исус, римски
намесник во Палести-
на и Идумеја бил Иду-
меецот Ирод, наречен Ве-
лики. Тој бил бескрајно влас-
тољубив човек и на престолот
успеал да се искачи со лукав-
ство. Го барал Младенецот да
го погуби. Се плашел од Него
да не му го земе престолот.
Затоа на мудреците им рекол,
откога ќе Го најдат Младенецот,
да му јават и тој да оди и
да Му се поклони. Но, тој едно
зборувал, а друго мислел.

Ирод чекал да се вратат
мудреците, но тие не се вра-
тиле во Ерусалим. Му станало
јасно дека тие го измамиле,
многу се разгневил и целиот
во бес издал дивјачка заповед,
испратил свои луѓе со наредба
да ги погубат сите младенчиња
во Витлеем и по целата негова
околина, од две години и по-
мали, според времето кое точ-
но го дознал од мудреците. Тој
бил убеден дека ако ги убијат
овие деца ќе биде убиен и но-
вородениот Јудејски цар.

По негова заповед, по оваа
варварска заповед, тогаш биле
убиени Четиринаесет илјади
невини деца. Тие станале жрт-
ва на бесниот славољубец на
овој краток земен живот. Ова
морничаво убивање се случи-
ло за да биде убиен Месијата,
Кoj веќе се јавувал. Витлеем-
ската крв силно бликнала. Овие
невини витлеемски дечиња
не се крстиле со вода, туку се
крстиле со крв. Тие се поја-
виле во зачетокот на хриси-
јанската црква и биле како
претходници на безбројните
маченици, кои со својата цр-
вена крв ја осветиле осквер-
навената извалкана земја. Со
тоа ја оспособиле и ја удос-
тоиле таа да ја прими Божес-
твената Христова наука.

**РАХИЛА ПЛАЧЕ ЗА СВОИТЕ ДЕЦА ЗАШТО
ГИ НЕМА (ПЛАЧОТ НА РАХИЛА)**

НЕВИНИ ДЕЧИ ХРИСТА - НЕ СЕ К

Соевме во црквата "Рож-
дество Христово", пред огром-
ната пештера со безбројните
детски мошти, пред пештера-
та со големи отвори, низ кои
јасно се гледаат нивните че-
репи, раце, нозе, делови од
телото. Целата вкочанета стоев
пред страшната слика на уби-
ните Витлеемски деца и многу
пати во себе, со плач во ду-
шата, и тогаш и сега, се пра-
шувам: Боже, зар постои чо-
век на земјава кој може да ја
опише оваа Витлеемска несреќа,
со зборови да го претстави ова
тешко страдање, оваа најтешка
болка, овој ужас? Силниот вик на
децата со плашлив глас, болните и
тажни лелеци на срцата на мај-
ките и на татковците, кои се
пренесувале не само низ зем-
јата, туку до небото, луѓето
кои горко плачеле кога се по-
јавиле мрачните убијци! Како

ќе ги претставиме целатите
кои личат на дивјаци, а не на
луѓе? Тие со црни мрачни ду-
ши со остри сабји стоеле над
малите невини деца. Тие има-
ле страшни јазици, дивјачки
говор, крвави очи на убијци.
Со едната рака децата ги вле-
челе од мајчините гради, а со
другата ги држеле острите
сабји. Своите црни раце, своите
широки дланки и прсти на
рацете ги спуштале на вра-
товите на малите деца и ги
давеле. Исплашените мајки со
љубов кон своите новородени
чеда, со неизмерна и не-
искажлива болка во душите,
за последен пат ги влечеле
децата кон себе, силно ги пре-
грнувале. Тажните и огорчени
мајки, изненадени од ненадеј-
ната несреќа, нежалејќи го
својот живот, сметајќи дека
тој веќе нема смисла и цел, ги
подметнувале своите гради

Целата
вкочанета
стоев пред
страшната
слика на

убиените Витлеемски
деца и многу пати
во себе, со плач во
душата, и тогаш и
сега, се прашувам:
Боже, зар постои
човек на земјата кој
може да ја опише
оваа витлеемска
несреќа, со зборови
да го претстави ова
тешко страдање, оваа
најтешка болка, овој
ужас?

"Погледнете браќа
на жртвеникот на
Господовиот олтар
и разберете дека
на него за нас се
жртвувал Господ и
нашиот Бог вистински,
па зарем ние да не
ги положиме за Него
нашите души на ова
свето место".

на остриците на сабјите. Зошто? За нивните деца со свои очи да не виделе како ги убиваат сатанските раце на безбожните целати. Како ќе ги претставиме дивјачките целати кои со своите раце ги давеле децата? Како ќе ги претставиме дивјачките целати што со своите нозе ги гмечеле главите и телата на невините дечиња? Зар можеме да ја опишеме состојбата на несреќните луѓе од Витлеем и од неговата околина? Зар можеме да го искажеме последното гледање и простување со своите најблиски, со своите сакани, мили дечиња? И сè ова се случувало во едно исто време! И сè ова се случувало заради крвопиецот Ирод кој со целосна сласт би ја пиел крвта на невините дечиња. Кој ќе може да ја претстави оваа страшна несреќа во сите нејзини изгледи? Кој може да ги претстави неискражливите болки на мајките, кои неодамна родиле, кога дечињата им биле грабнати од нивните гради и кога добивале смртен удар? Додека исплашените мајки ги доеле своите чеда,

ГРОБОТ НА РАХИЛА

кој стоел кај олтарот и чие срце било разгорено со огнет на Божествената благодет, со Божествена ревност го храбрел народот, потсетувајќи ги верниците на трите момчиња во Вавилонската печка: "Погледнете браќа на жртвеникот на Господовиот олтар и разберете дека на него за нас се жртвувал Господ и нашиот Бог вистински, па зарем ние да не ги положиме за Него нашите души на ова свето место". Луѓето биле воодушевени од неговите зборови. Верата уште повеќе им се зголемила. Решиле да умрат за Христа. Организирале во црквата што побрзо да се изврши свето крштевање и миропомазание на сите кои биле некрстени. Било извршено крштевање и миропомазание и сите биле причестени со Светите Христови тајни.

Почнала страшната освета против христијаните. Војниците ја запалиле црквата од сите страни. Христијаните, 20.000 на број, гореле во огромниот пламен. Но, и тогаш не се предавале и не се откажале од Христа. Гореле пеејќи

ЊА - ПРВИТЕ МАЧЕНИЦИ ЗА РСТИЛЕ СО ВОДА, ТУКУ СО КРВ!

невината крв на децата ги облевала мајчините гради. А страшните целати, само со еден силен удар на сабјите, ги пресекле и децата и нивните мајки. Крвта и од мајките и од децата се слевала во еден поток, кој станувал семе на Христовата Црква. Всушност, тие биле првите маченици за Христа.

Тогаш се исполнило кажаното преку пророкот Јеремија, кој говорел: "Глас се слуша во Рама, плач и риданье, и пискот голем: Рахила плаче за своите деца и не сака да се утеша, зашто ги нема". (Мат. 2, 17-18)

Рахила (жената на Јаков, која е погребана блиску до Витлеем), плаче за своите деца, синовите Израилеви, кои ги убил дивниот и страшен странец.

Во Светата Земја, во близина на Витлеем, и до денес постои гробот на Рахила, кој

зборува за страшното минато. Дојдете во Витлеем, во црквата "Рождество Христово" да им се поклоните на безбројните мошти, на черепите на малите дечиња, зачувани до ден денес, жолти како жолт восок. Да им се поклоните на нивните мали рачиња и ножиња и да се уверите во вистините забележани во Светото Писмо. Светите Четиринаесет илјади маченици во Витлеем се слават на 11 јануари.

На 10 јануари се слават Светите Дваесет илјади маченици во Никомидија.

Во времето на незнајбожниот цар Максимијан, во Никомидија, Христијанската вера цветала како расцутена пролет, а учителите на Црквата, како духовни ластовички, отворено ја славеа и ја објавувале. Кога Максимијан дознал за тоа решил да ја прогонува Христовата црква. Ед-

наш, задржувајќи се во Никомидија, тој дознал за големиот број христијани и за напредувањето на Христијанската црква. Лукаво смислил план како сите да ги погуби. Се приближувал празникот Рождество Христово. Царот дознал дека на овој ден, на тој празник, сите христијани се собираат во Црквата. Наредил токму на овој ден Црквата да се опколи со војска и да се запали. По полноќ, кога сите христијани биле собрани во Црквата и почнало торжественото празнување, војниците на Максимијан ја опколиле црквата и никого не го пуштале да излезе. Тогаш царскиот пратеник влегол во црквата и на сите присутни им ја објавил царската заповед: веднаш или да принесат жртва на идолите или сите ќе бидат изгорени. Големиот и храбар Христов војник, архиѓаконот

и славејќи го Бога. Црквата горела пет дена. Високо кон небото се крвал огромен чад. Се чувствувал опоен и прекрасен мирис од светите тела на 20.000 Христови маченици. На тоа свето место, каде што гореле овие свети маченици, се покажувала чудесна златнозрачна светлина. Во оваа црква во Никомидија маченички настрадале и славно го завршиле земниот живот многубројни невини христијани: луѓе, жени, девојки и деца. Оваа прекрасна Христова војска од Светите Дваесет илјади маченици, настрадала во 302 година и поминала од земната Црква во Небесната, кај својот Создател.

Со благослов на Неговото Високо Преосвештенство Митрополит г. Горазд